

Драган Стојадиновић

ЦРНИ ТАБАК СРПСКИ

(□Бела књига: Истїина о Хашком шїрибуналу□, □Сова□, Београд, 2001. - шїредїо шїроф. др Првослав Ралић)

Преполовлени биолошки у Првом свјетском рату, правешї државу са Хрватима Срби упадају у паклену клопку. Доцније ше Павелићеве усташе радити у три смјене у Јасеновцу и неуморно пунити јаме српском шејачи. У Другом свјетском рату Срби нијесу имали паметнијег посла него да се убијају међу собом. По стварању друге Југославије, у епоси братства и јединства, за Хрвате, Арнауте и осталу српску браћу држава није одумирала нити им је религија била опијум за народ. Само су православни Срби пјевали Носим капу са три рога и борим се против Бога и не вјерујем у небеса већ у Маркса и Енгелса. Само су православни Срби ударили на своју мајку - цркву православну и светосавску.

И док су се остали утврђивали у вјери, јачали националну и државотворну свијест, од српске нације су декретима стваране нове. И специјални рат против српске цркве и Срба у дијаспори Брозов режим водио је деценијама. И шта смо опранога мозга - разбожени, раздржављени и расрбљени могли очекивати 1991. године. Да нам наша мила браћа, Хрвати и Арнаути посебно, не забоду и трећи пут у једном стољећу нож у леђа.

И док су сви народи из покојне СФРЈ имали национални програм и план стварања националне државе, православни Срби немају ни националну државу ни национални програм. Имају државу грађана. Да нијесмо 1919. ушли у смртоносни загрљај са Хрватима, да нијесмо 1945. прогутали мамац намочен ватиканским отровом умотан у јаркоцрвени комунистички целофан, не би крст часни замијенили луциферским пентагра-

мом већ би имали националну државу уређену по мјери српских домаћина.

Да смо вођени својом - српском памећу у минулом стољећу, а нарочито задњих педесет година, не би ни било теме: Бела књига: Истина о Хашком трибуналу .

1.

Црн је табак на ком Србин пише,
Написано само себе брише.
Црна слова на црном папиру,
Црне мисли у црно увиру .

То су стихови Ђорђа Николића, српског пјесника који живи у Чикагу, чију књигу Српска глава добих прије неколико дана. Уистину, црн је табак на ком Србин пише!

Бела књига: Истина о Хашком трибуналу је књига сувих чињеница које објашњавају америчку политику према остатку свијета. То је књига којом је подигнут глас протеста и отпора у односу на америчко насиље над човјekom, људским правима и слободама. Тај глас је подигнут до небеса у вези са злочином који америчка влада чини према српској нацији и држави током задње деценије 20. стољећа па до овог часа.

Хашки трибунал је најкрупнија поруга међународном праву, то је институција америчке политике коју обиљежавају сила и лаж. Хашки трибунал је материјализовани израз америчке нечисте савјести и круне америчког злочина. Тај тобожњи међународни суд, што је најцрњи цинизам, америчка влада је склепала са циљем да оптужи жртву и пресуди жртви над којом је починила непојамни злочин. Хашки трибунал је супротстављен свему људском и Божјем. То у овој књизи потврђују: проф. др Првослав Ралић, академик Михаило Марковић, амбасадор Владислав Јовановић, академик Гавро Перезић, др Милан Тепавац, проф. др Драго Ђупић, проф. др Мирко Зуровац, генерали др Бошко Тодоровић и Душан Вилић, др Смиљана Ђуровић, др Славољуб Цветковић, др Ивица Стојановић, др Радоје Зечевић, проф. Боривоје Ђетковић, др Михаило Стевовић, публициста Драгош Калајић, проф. др Драгомир Драшковић, публициста Живорад Игић, адвокат Љубомир Билас, правник Чедомир Ждрња, проф. др Илија Вуковић. У поглављу Апел за укидање Хашког трибунала имају прилоге: Кристофер Блек, Мишел Колон, проф. др Смиља Аврамов, књижевник Драган Стојадиновић, књижевник Миодраг Петровић, пјесник Добрице Ерић, проф. др Коста Чавошки, правник Миливоје Бакић, позоришни умјетник Стево Жигон, књижевник Чедомир Мирковић, књижевник Боба Вукадиновић.

Књига садржи и документа, апеле удружења, изјаве и петиције. Ту је посебно занимљива Божићна декларација великог броја наших научника и стваралаца, упућена свим релевантним свјетским институцијама.

2.

Америчка влада је водила рат против Срба, једине нације која је пружила отпор у Европи. Фрустриране чињеницом што се чудовишној сили супротставио, жилаво и херојски, један мали народ, добивши рат за Косово и Метохију са још 18 најмоћнијих држава, америчка влада још треба да преко Хашког Трибунала Србима узме част - све од чега су Срби живјели и за што су живјели и умирали. Капитулација коју је, пошто су бачене нуклеарне бомбе на Хирошиму и Нагасаки, потписао јапански цар, на америчком броду пред обичним америчким морнарима у кратким панталонама, далеко је мање понижавајућа од онога што америчка влада, послије десетогодишњег мучења и убијања лажима и санкцијама, послије вишемјесечног уранијумског бомбардовања тражи од Срба преко свог Хашког трибунала. Негдје сам изјавио и написао да је Хашки трибунал Аушвиц за Србе, додајем да је и крематоријум у којем треба да буде спаљена српска част, српско име и српска држава.

Када му је донесена, посјечена кумовском и братском руком, глава Карађорђа Петровића, турски паша је наредио доносиоцу, несрећном Србину: Поклони се тој глави . Турски и њемачки окупатори посједовали су зрно части. За разлику од америчких савремених завојевача који у име долара - једине своје вриједности - сију смрт по свијету. Али, западни безбожници сада имају бројнији ослонац у српским несрећницима него турски окупатор током пет стољећа. Крвници свега људског данас имају више демократа у Црној Гори и Србији него у вријеме кукавичког и свирепог бомбардовања. То су, како сам већ писао, мали балкански перачи крви са руку лихварског Запада, црногорски србомрски и крстоломци, политичке блуднице и превртачи, црногорске калифорнијске глисте , али и амерички вазали у Србији, србијански демократи који држе медије под чвршћом контролом него у своје вријеме Броз или Чаушеску. Та српска олош би за окрвављени амерички новац, у име своје пуне власти однијела сваку српску главу Вашингтону у Хаг. Шта тој олоши значи национална част, тој олоши не представљају ништа десетине хиљада српских глава палих од Книна до Призрена у одбрани свог кућног прага, одбрани Београда и Отаџбине.

Одучићемо Србе од суверенитета и љубави према Русији! - хистерисала је Медлин Олбрајт, 6. априла 1999. године, пред студентима једног чикашког факултета. Амерички предсједници и секретари долазе и одлазе, амерички интереси остају. За разлику од Вилијема Џеферсона Клинтона и Медлин Олбрајт, од 5. октобра прошле године Џорџ Буш млађи и Колин Пауел задовољни су црногорским и србијанским руководством, нарочито пасјом лојалношћу неких политичких првака.

3.

И нијесу у питању Слободан Милошевић, Радован Караџић и други Срби које потражује ђавоља јазбина, како Хашки трибунал назива аутор Пркосне песме Добрица Ерић. Питање је хоће ли српска нација допустити да домаће вашингтонске узданице изруче српске главе у Хаг. То би значило крај српске историје, културе, духовности и слободе, како наводи проф. др Првослав Ралић у уводнику ове више него важне и опомињуће књиге.

Иза Хашког трибунала стоји америчка влада, политика коју диктирају интереси мултинационалних компанија. Иза Хашког трибунала не стоје теразије и мач праведни богиње Јустиције већ сатански знак утиснут и на новчаници од једног америчког долара. И хоћемо ли се, управо сада док пролазећи кроз пакао Made in USA поново проналазимо себе, одрећи Крста и Отаџбине и потчинити врху пирамиде смрти. Хоћемо ли се одрећи Бога и потписати душу Луциферу. Јер, није у питању Милошевића грешна глава већ Отаџбина - глава свих Срба. А што се Слободана Милошевића тиче, поновићу ради кукавица и улизица, ради домаћих служавки српских крвника: Слободан Милошевић је оличење херојске одбране милиона Срба од најстрашније тираније која је икада запријетила човјечанству!

Не би Срби стигли до Хашког трибунала, до црних грана, да нијесу, рекосмо, вођени заблудом протраћили цијело 20. стољеће. О томе мало или ни мало не говори ова Бела књига. Држава је нестајала под привременим окупацијама које су трајале и стољећима. Државе су растакали владари самољубљем и таштином. српска држава се поклањала будућим и потоњим неимарима јасеноваца и јама. Кроз полувјековну не-свјестицу и бунило српска несрећа морала је процвјетати овако црно и крупно. И не би сеобно и жртвено племе ни постојало, давно би нестало да у болној и њежној, у нетварној земљи српског језика не свијетли ОТАЏБИНА - чије значење и грани-

це, авај, не могу разумјети и сагледати многи савремени Срби. Отаџбина је сунце на којем смо огријани и прије рођења. Зато се каже Хоће да нам узму душу , а не каже Окупирали су Косово и Метохију . И каже се Пао је за Отаџбину , а не за државни поредак и политички систем, политичку идеју и пролазни режим.

Ако будемо слиједили националну свијест, послје свих заблуда и жртава створићемо државу. Не по мјери владајућих олигархија, не државу од данас до сјутра већ државу за коју ће се знати чија је, државу која ће посјећи свакога ко у њу дирне, ко и покуша да подреди Устав и закон својој самовољи. Под условом да српска част не буде спаљена у Хашком крематоријуму. Под условом да нам Отаџбину не угаси црни сатански пламен Хашке ломаче. Под условом да не постанемо преживари хамбургера и јефтина америчка марва. Под условом да не нестанемо.

Подгорица, 19. јун 2001.

Момир С. Миловић